O, unde eşti, o, unde Doamne,
fiinţa mea cu dor Te cheamă;
din mii de căi înşelătoare,
spre Tine calea, Tu mi-arată!

**Păcatul m-a orbit,
şi-adânc am rătăcit,
dar mâna Ta de haruri
plină,
să mă conducă spre
lumină!**

Nemărginitul este-n Tine,
Fiinţa Ta îi umple firea;
pe cer, cu litere de stele,
ai scris: cărarea Mea-i iubirea!

**În tot ce eu privesc,
mă-nvaţă să citesc,
a adevărului cărare,
de mântuire dătătoare!**

De intru-n mine totdeauna,
eu văd Lucrarea mâinii Tale,
descoperind şi-aicea Doamne,
a dragostei duioasă cale.

Căci toată fiinţa mea,
e doar Lucrarea Ta.
O, slavă şi-nchinare Ţie,
Ţi-aduc, Părinte, pe
vecie!